

JE SLEPÝ, MÁ ROZTROUŠENOU SKLERÓZU. Přesto Jan Bauer uběhl maraton, vylezl na Gerlach, vyjel na kole brutální italské serpentiny. A umí si ze sebe udělat legraci.

Hele, musíš se kousnout

LUKÁŠ HRON

Tomu anglickému doktorovi to trvalo sotva 10 vteřin. Chvilí hleděl Janu Bauerovi přes nějaký přístroj do očí a pak mu bez zbytečného otálení řekl: „Bohužel – úplně oslepnete.“

Bylo mu 26 let a tenkrát to slyšel poprvé. Teprve tehdy si to se vším všudy připustil.

Se zrakem měl trable už od 20 let, to se mu „nějak divně začala rozjíždět písmenka na papíře“. Čekalo ho několik operací, ale vlastně pořád předpokládal, že to nějak dopadne. Jen sem tam ho letmo napadlo: „Oslepnout? To už tady radši nebýt vůbec.“

Jenže pak to doopravdy přišlo. Už je to jisté. Neuteče tomu.

Po návštěvě londýnského specialisty se rozbrečel. Musel se připravit na život bez mnoha samozřejmostí, na které byl dosud zvyklý. „Zhoršovalo se to. Ještě nějakou dobu jsem viděl aspoň obrysy. Říkal jsem si: zaplaťpánbůh za každý den, kdy mi do oka padá nějaké světlo. Ale šlo to z kopce, kolem třicítky už jsem neviděl vůbec.“

Proč právě já?

Jak pokračovat v příběhu, který se dostane do tak bezvýhodné fáze? Třeba tak, že může být ještě hůř. Honzovi totiž někdy v té době na jednou taky spadl koutek úst, cítil, jak mu ochrnuje noha, pak i ruka. Lékaři ho nešetřili ani tentokrát: „Tohle je roztroušená skleróza, pane Bauere. Pravděpodobně to s tím oslepnutím souvisí, všechno to vychází z imunity.“

Bylo mu úzko. Představoval si sám sebe slepého na invalidním vozíku, protože i takovou budoucnost mu kombinace těch dvou problémů mohla přinést. „Samozřejmě mě to napadlo: Proč právě já? Proč toho mám zrovna já tolik? Chcete si vyřešit jednu věc a najednou přijde i druhá. Tlačilo mě to ke dnu.“

Pár let poté sedí proti mně na gauči ve svém vlastním masážním salonu. Má ho v prvním patře libeňského činžáku, kam

mě po schodech dovedl, aniž by jedinkrát klopýtl. Kvůli roztroušené skleróze si třikrát týdně píchá injekce. Klepe na dřevo, teď ho prý choroba nechává být.

Určitě i proto se při povídání často usměje. Třeba když se ho ptám, jestli v jeho případě není trochu sebemrskáčské pojmenovat svůj masážní salon U Slepějš.

„Musíte si z toho dělat legraci. Slepěj jsem, tak co,“ mává rukou. „Nestydím se za to. Teď už ne. Je těžký poprvé vyndat bílou hůl, každé to oddaluje. Ale musíte se s tím naučit žít. Věci se nedějí bez příčiny. Možná jsem o zrak přišel proto, že jsem něco nedělal dobře. Byl jsem workoholik. Já počítal mezi velké věci jen to, co přinášelo velké emoce. Málo jsem se věnoval lidem okolo. Nevážil jsem si maličkostí, nechápal jsem, když se někdo třeba šel jen tak projít do lesa. Pro mě to znamenalo zdržování od práce.“

Zrovna teď ho od práce zdržuju spíš já, jinak má salon plný klientů. I tahle práce patří k tomu, co ho dostalo ze dna.

Ale je toho víc. Jakmile Honza řečený Slepěj popisuje, jak se dá s takovou nepřízní osudu bojovat, nadechne se a bezděčně přejde do tykání. Stejně se to hodí nějak víc. Vysvětluje: „Hele, musíš se kousnout. Říct si, že takhle to nechceš, a něco proti tomu dělat. Zabejčit se.“

Jedovatej Gerlach

Proti mně sedí člověk, který se zabejčit rozhodně dokáže. Míval 160 kilogramů, když se vsadil, že shodí na 80. A svedl to! Jakmile mu diagnostikovali roztroušenou sklerózu, tížilo ho po opětovném ztloustnutí 135 kilogramů a lékaři mu vysvětlovali, že tolik tuku může nemoci napomáhat. Takže byl na sebe znovu přísný – omezený jídelníček, pětkrát týdně do posilovny, a to důsledně, ať se tělu chtělo, nebo ne.

Zase shodil. Těch plus minus 80 si teď drží i kvůli pravidelnému tréninku. Když je čas, vybíhá schody dvacetipatrového baráku. Zvládl zaběhnout maraton.

Foto: archiv Jana Bauera

Na tandemovém kole před pár týdny přešel s vodičkou Kateřinou Pechovou a dalšími dvěma kolegy z Prahy do Itálie, kde vyšplhali po 48 serpentínách do 2 758 metrů vysokého sedla průsmyku Stelvio, kudy obvykle funí profesionální cyklisté při prestižním závodu Giro d'Italia.

Už předtím vylezl na Gerlachovský štít, což byla teprve lopota. „Nejdřív jsme jeli 600 kilometrů na kole za Liptovský Mikuláš. Pak jsme dva dny lezli přes Tatry. Všichni měli nohy jak konve, dva další nevidomí kluci to vzdali. Taky jsem si pohrával s myšlen-

kou, že to nedám. Lezl jsem přes balvany po čtyřech, puchýře jsem měl jak pětikoruny, rukavice rozedřené, holeně do krve obouchané. Gerlach byl jedovatej...“

Kvůli těm krvavým holením si příště chce vzít na nohy fotbalové chrániče. A příště, to znamená už další léto, kdy se táta od dvou malých dětí chystá podstoupit extrémní maraton na Velké čínské zdi. Pokud ho doběhne, bude mezi nevidomými vůbec první.

Podívejte se ještě jednou na to, co už svedl.

Proč by neměl dokázat i tohle?

l.hron@mfdnes.cz

— KOMERČNÍ SDĚLENÍ —

NOVINKA RD RÝMAŘOV

KUBIS 74

Intelligentní systém Synco Living

Cena domu na klíč ve standardu
vč. základové desky, garáže a 15% DPH:

2.398.900 Kč

www.rdrymarov.cz